

MARNOTRAWIENIE (1) *sb n*

N sg marnotr(a)wi(e)ni(e).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Bez umiaru, nadmierne i zbyteczne używanie czegoś (tu pokarmów): Heluatio – Ozrałtuo, marnotrawienie. Calep 476a.

Cf MARNOTRAWIĆ

ZCh